

De leraarskamer

Boekenliefde

Ooit las ik de uitspraak 'dat je in elke kamer van je huis één of meerdere boeken zou moeten hebben liggen'. Bij ons thuis is dat alvast iets waar je niet naast kunt kijken. Overal is wel ergens een stripverhaal te vinden, slingert er een tijdschrift rond of zie je een boek waartussen een bladwijzer steekt. De bezoeken aan de bibliotheek zijn dan ook iets veiliger voor mijn portemonnee dan een bezoekje aan de boekhandel.

Voor mij is lezen een evidentie. Ik lees al mijn hele leven heel graag en heel veel. Toch worstelde ik wat met het leesonderwijs toen ik startte als juf van het derde leerjaar. In het eerste en tweede leerjaar wordt sowieso veel tijd voorzien in het lessenrooster voor technisch lezen. Vanaf een derde lijkt je dat precies zelf zo wat te moeten zoeken. Misschien ging ik er in mijn beginjaren ook nog net iets te veel van uit dat iedereen lezen wel leuk vindt en dat het bij iedereen vlot gaat. Maar de resultaten van de LVS- en AVI-testen duwden me met de neus op de feiten. Tijd voor actie!

Het werd een jarenlange zoektocht naar effectieve leesstrategieën. Wat werkt volgens onderzoek? Maar vooral ... het moest ook bij mij en mijn lesstijl passen. Leesfiches werden uitgetoetst en zonder pardon de vuilnisbak ingegooid. Te veel gedoe voor hen én voor mij. Ik ging ook kijken naar hoe collega's dit aanpakten en kwam tot een haalbare fiche. De teksten uit het handboek waren volgens mij ook niet altijd prikkelend genoeg. Dus zocht ik naar nieuwe teksten, liefst van inspirerende schrijvers. Ik introduceerde een pop-up-bibliotheek en de lieve Sint vulde de klasbib met met nieuwe aanwinsten. 'Het ei van oom Trotter' werd gebombardeerd tot klasboek, leesraadsels vangen losse momentjes op en tijdens de schriftlessen maakt elke leerling nu zijn eigen moppenboek.

Of het effect heeft? Dat zullen de leestesten binnenkort weer eens moeten bewijzen. Maar ik merk toch dat de strips van Camille en

Nachtwachter bijna steevast zijn uitgeleend. Ook het jaarlijkse vriendenboek worden, bijna letterlijk, kapot gelezen. Als we voor-koor-door-lezen, roepen mijn leerlingen de woorden zo luid dat de klas aan het einde van de gang verstoord opkijkt. Bij het flitsen van de woorden zijn ze teleurgesteld als ik de tijd per kaartje op twee seconden zet: 'Sneller juf, wij willen maar één seconde!'. Na de vakantie vertelde een jongen dat hij een boek van 'De waanzinnige boomhut' had gelezen. Ik zei hem dat we het tweede boek uit die serie in de klas hadden en beloofde dat hij het mocht lenen. De volgende dag bracht hij het al terug mee: het was al uit! Deze week nog kwam een meisje mij enthousiast een dierenweetje uit een tijdschrift hardop voorlezen. 'Wist jij dat, juf?' Ik moest glimlachend 'nee' antwoorden.

Als 's morgens het onthaal is afgelopen, moet ik sommige leerlingen drie keer aansporen om hun boek weg te stoppen. Mijn grootste boekenwurm profiteert van elke vrije minuut om weer een bladzijde uit zijn klasboek te verslinden. Zelfs tussen twee lessen door, zie ik hem soms in zijn bank verdwijnen. Het leesplezier is er dus alvast. Laten we hopen dat de resultaten van de testen dus ook plezierig worden.

Binnenkort gaan we weer voorlezen voor de kleuters, ik weet nu al dat ze dat weer reuzefijn zullen vinden. Dan groeien ze van trots. En ik? Ik geniet dan blij mee van hun liefde voor boeken en het verdwijnen in verhalen.

TEKST
Juf Drieke

BEELD
TSViPhoto